

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 10. RUJNA 1950.

BROJ 37

UČITELJEVA USTRPLJIVOST BLAGOST S GREŠNICIMA SREDSTVA ZA DUHOVNU JAKOST

Sv. Franjo Ksaverski propovijedao je u Indiji u mjestu Makao (Macao) pred velikim brojem pogana. Djece i pripristi ljudi pomislili su, da će ga moći ušutkati, ako na nj bace kamenje. I učinilo se. A Svetac je tako mirno nastavio svoje propovijedanje, kao da se nije ništa dogodilo. Kad su taj mir vidjeli slušatelji, toliko ih je dirnula njegova ustrpljivost i blagost, da su se mnogi zbog toga obratili i prešli na kršćansku vjeru.

Ona je samo jedan mali i neznatni primjer one strpljivosti i blagosti, koju je Isus pokazivao grešnicima. Kako su divno zrelo o tome Njegove pripodobе, u kojima On pokazuje svoje prenikosrdno Srce u opraštanju grijeha. Samo da ih nekoliko navedemo.

Domaćin kuće pripravio veliku večeru, a onda reče sluzi svomu: »Idi brzo na trgove i gradske ulice i dovedi ovamo siromake i sakate, slijepce i brome. I reče sluga: Gospodaru, učinjeno je, kako si zapoviedio, i još ima mjesta. I reče gospodar sluzi: Izidi na putove i među ograde te primoraj neka dođu, da mi se napuni kuća« (Lk. 14, 21—24). Tko su ti siromasi, slijepci, brome i svi, koje je glasnik kućedomaćine primorao, da dođu? Tko drugi, nego razni grešnici, koje je takovima učinio grijeh, a sada ih u svom milosrdju zove kućedomaćina, da ih odzdravi i posadi za stol svoje večere i vječne radosti. A one, koji se nisu odzvali, odbacuje, jer nisu čuli glas domaćine i zanemarili su brigu za svoje spasenje.

U drugoj pripodobі kralj neki činovnik jednim potezom pera svome činovniku ogromnu svotu od deset tisuća talenata (Mt. 18, 23—27).

Pastir neki imade stotinu ovaca. Jedna se od njih izgubi u pustinji. Dobar pastir nije kao najamnik, kojemu nije stalo do jedne ovce, kad još imade devedeset i devet. On pušta, neka ona jedna ide svojim putem. Taj ga gubitak ne boli. Naprotiv dobar pastir pozna svaku ovcu. I svaka pojedina mu je draga i toliko je cijeni kao i sve ostale. I kad ta ovca ne će za njim, onda ide on za njom. Za svaku pojedinu on daje svoj život. On ne mari, što će drugi kazati, nego napušta stado i polazi za izgubljenom ovcom. On samo na nju misli, jer se boji, da mu u pustinji ne zaluta i ne pogine od glada i žeđe ili da je ne rastrga divlja zvijer. On vjeruje, da ta ovca ćezne za stadom, ali ne zna puta za povratak i boji se pastira, da je ne kazni.

I doista pastir nalazi izgubljenu ovcu. Istrgae je iz trnja, u koje se zaplela, makar sj kad toga i ruke okrvario. Ne predbacuje joj ništa.

Ne kažnjava je. Veseli se, što ju je opet našao. I premda je od duga i teška puta umoran, uzima je na svoja ramena. I kad dođe kući, savozve svoje prijatelje i susjede i reče im: Veselite se sa mnom, jer sam našao ono, što je bilo izgubljeno (Lk. 15, 4—7).

Neka je žena imala deset srebrnih drahmina (novac). I izgubi jednu od njih. To je veliki gubitak za nju. Ona je zbog toga nesretna. I odmah napali svijetlo, uzima metlu i izmetne cijelu kuću. I nađe novac. Pozove svoje susjede i prijatelje i reče im: Veselite se sa mnom, jer sam našla novac, koji je bio izgubljen. Tako kažem i ja vama, da će biti veliko veselje kod anđela Božjih poradi jednoga jedinoga grešnika, koji čini pokoru (Lk. 15, 8—10).

O kako se rado pripovijeda i sluša povijest o izgubljenom sinu i njegovu povratku (Lk. 15). Mlađicu nekom bila pretijesna očeva kuća i prestrog oćev odgoj. A draškala ga sloboda u stranom svijetu. I ode od kuće uzeti svoj dio. Ubrzo ga petroši i pada u nesreću. U oćevoj kući imao svega u izobilju, a on pati svaki dan glad. Konačno postaje sluga i pćstir tuđih svinja. Odlučuje, da će postati drugi čovjek i vratiti se k oću. Kaje se i ponizuje. Ne će tražiti, da imade pravo sina, nego da bude sluga u kući oćevu. Njegova raskajana volja nosi ga natrag preko bregova u zavičaj. Tamo ga čeka oća.

Oćac se više žalosti za izgubljenim sinom, nego li se žalosti izgubljeni sin, što se izgubio. Oćevi ljudi više

ne poznaju sina oćpanca, ali ga oćac prepoznaje izdaleka. I nema za njega ni jedne gorke riječi. Ni prekora. Ničega, što bi otvaralo rane ranjenoga srca oćeva. Stari oćac je izvan sebe od radosti. Zagrljuje sina. Daje mu poljubac mira. Zove sluga da iznese novo odijelo, prsten i cipele. I doskora se oglase harfe i odjeknu kućom gízdavo i pobjedničko veselje. To je eto povijest grešnika.

Njega umara stroga dužnost da vrši zakon. Udaljuje se od Boga i polazi u zemlju grijeha, gdje raspe milost, vjeru, plodove dobrog odgoja i zaslugu za nebo. Ali ne nalazi zadovoljstvo u grešnim nasladama, niti u znanosti, niti u umjetnosti, niti u stitljivoj ljubavi. Postaje rob svoje strasti. Ponizuje se ispod životinje. Ali ipak se glad za istinskim srećom ne stišava. Grižnja savjesti, uspomena na nevino djetinjstvo, opomene i kušnje Božje prisile ga konačno na povratak. Kaje se za grijeha. A kako se ponaša Bog?

»Tu prestaje Božja pravda, gdje počinje ljudsko obraćenje« (Sv. Anselmo). Bog daje raskajanom svadbene odijelo posvećujuće milosti. Daje mu sva prava i dobra svoga djetinjstva i slavi s njime veselu svećanost pomirenja.

Ovaško zorno crta Evandjelje neizmjerne blagost i velikodušno opraštanje našega Učitelja grešnicima i sabračaja s njima. Tko da bježi pred tim velikim Srcem Učiteljevim? Tko da mu se ne približi i baci u najnežniji zagrljaj? Doista je to Učitelj strpljiva i mnogoga milosrđa! Zato privlači svakoga.

»Razveseli dušu slugu svojega, jer k Tebi, Gospode, podižem danu svoju« (Pa. 85, 4).

»Izlaz današnje sv. Miro«

Prvo je sredstvo, da molimo jakost od Boga. Oćdaka će naša slaba narav crpiti svoju snagu, ako je Bog ne jača i ne podržava? Bog nas sam poučie, da molimo od Njega jakost. Svi su vjerni sluge Njegovi uvijek u Njemu tražili jedinu »voju snagu.« »Zovi me u vrijeme nevolje, i ja ću te spasiti i ti ćeš me štovati«, veli Gospodin u Psalmu.

Drugo je sredstvo, da na teškoću i zlo, koje imamo da podnesemo, unaprijed svratimo pogled i da volju oćakamo, da zlo primim na se. Na taj način pomalo išćezava stran pred teškoćama i nevoljama tako, da im neustrašivo pristupamo, kad iznenada na nas navale. Sv. Ambrozije kaže: »Svojojste je jakoga muža, da se ne sakriva od zlo, koje dolazi, nego da ga unaprijed predvidi i iz stražarnice svoja duha pogled upravi u daljinu. Iakošto kad netko iznenada započne navalni rat, ne može napadnuti strana da se lako brani, te podliježe neprijatelju, slično bit će i duh nas lakše nadvladan nenadanom provalom nesreće, koju nismo prije predvidjeli. Ako nesreću predvidimo, te još k tome vidimo i duhovnu korist, koja će se povodom nesreće poroditi, tada mjesto da nam dušu uhvati strah pred njom, ona se veseli i nalazi u njoj radost. Kako li bi smo mnogu poteškoću, kola nas je već stigla, primili neustrašivo i hrabro, da smo se na nju prije spremali« u duhu promatrali sve koristi, koje iz nje izlaze, a koje nas vjera ući.

Treće je sredstvo, da naviknemo i hrabro snosimo svakidanja mala zla, koja nas susreću. Klement Aleksandrijski veli: »Jakost raste dnevnm vježbama, u kojima ponajprije držimo u vlasti svoje vlastite porive i strasti. Bez ovakvih dnevnih vježbi čine se gumnjivima želje njih osoba, koje teže za mućenistvom. Jer tko se pokaže slabim prema malim nesrećama, nikad ne će moći podnositi teške patnje.«

Četrto je sredstvo, da promatramo onu jakost, kojom je Krist Gospodin išao uspraviti najstrašnijim mukama i smrti. »Istinite, idemolje rekao je Apostolima, i od toga će časa predam hrabro i nestrashivo svim mukama i zlostavljanjima. Sv. Pavao apostol kaže: »Krist je za nas trpio i ostavio nam primjer, da idemo njegovim stopama.« Koliko je tisuća kršćanskih junaka vjere, njezna djeca, slabe žene, pa i Kristovi stari, slijedilo hrabro primanje i trpljenje, te veselo podnosilo muke svake ruke! Gledajući na Krista išli su veselo i samoj smrti ususret. Zar ne će Kristova muka na nas vršiti nikakav učinak?

Peto je napokon sredstvo vraća ljubav k Bogu. To je sredstvo apostola Pavla usred njegovih patnja napunjalo golemom snagom i jakoću. »Što me može da rastavi od ljubavi Kristove?« pita on: »Žalost ili, teskoba, glad, gohotinja, prognostvo ili mać? U svemu tome pobjeđujemo s onim, koji je nas ljubio«. Sv. Augustin pridodaje: »Ništa nije tako kruto i tvrdo, da se ne bi dalo pobijediti ljubavju. Po njoj uzlićeće, slobodna od svih okova i urvišene nad svako mućenistvo, k Bogu, i hrli na krilima čistim i netaknutim u čisti zagrljaj svoga Stvoritelja.« Sv. Papa Leo Veliki pripisuje jakost sv. Lovre u podnošćenju strašnih muka velikoj ljubavi, koju je imao prema Bogu. Tko dakle želi da učvrsti kprost jakosti u sebi, neka nastoji da mu se arco sve više uspaljuje velikom ljubavju prema Bogu i nebeskim stvarima.

O klasje, ti si sretno da si as

O, klasje, ti si sretno danast. Ti došaraš nam zlaćanu njivu Na bijepom mrgamom oltaru Ti kliši mali bijeli stanak Sakrivenom Kristu živu

O, klasje, ti si sretno danast. Što možeš bit mu tako blizu. Nevinost te je marno splela. Da blistaš kao aureol zlatu. Za naše njive u dugom nizu.

O, klasje, ja ću hvalit Boga. Što jedro raslo si na suši. Da budeš hrana nejaltime. Zoklinjat hoću blagost Krista. Kad nađe stan u mojoj duši:

O, Kriste, na oltaru Tvemu Pogledaj klasja stidne glave, Plodove zemlje, dugih njiva. Da s njima srca vjernih duša Po Tebi budu Bogu Oću Ugodna žrtva hvale i slave

SVEĆENIK I SUNCE

Svećenik je kao sunce. Sunce svakog dana izlazi i zalazi. Svojm toplim zrakama osvjetljuje i grije krug zemaljski. I dok sunce tako sjaje i grije, malo tko na nj gleda. Ali kad se na njemu pojavi kakova mrlić? — Tada se tisuće dalekozora i milijuni oćuju znatiželjno i polhepno okreću prema suncu, da vide tu mrliću.

Tako je isto i sa svećenicima. Nekoliko stotina tisuća svećenika svakod-

nevno kruži krugom zemaljskim svjetleći i grijući ljudske neumrle duše, pa tko onda promatra njihove žrtve, njihove napore, dobra djela i njihovu krv? Skoro niko! Pa to je redovita pojava, da je svećenik takav, kao što je redovita pojava i sjajno sunce. All gle! Kad jedan svećenik učini neku pogrešku, kad svećenički život malo potamni, kako se onda stavljaju (Nastavak na strani 2)

NAČELO UZROČNOSTI!

Postoji vlast oprastanja svijui grijeha

Vatikanski je crkveni sabor godine 1868/79. voden Duhom Svetim odlučio: »Sveća mati Crkva vjeruje i uči, da je Bog, koji je početak i svršetak svih riječi, postojao sigurno spoznati naravnim svijetlom bez ikakvih (posrednih) stvari (bića) u svijetu. A u svom kanonu izjavljuje: »Ako netko kaže, da jednog i prvoga Boga nije moguće sigurno spoznati iz stvarnih stvari naravnim svijetlom ljudskoga razuma, taj je izduben iz zajednice katoličke Crkve.»

Umskim dakle već razlozima također spoznajemo i dokazujemo, da ima Bog. Temelj svih tih dokaza je načelo dovoljna razloga. Družilj riječima to znači: »Što što postoji, mora imati dovoljan razlog za to, da postoji. Ili: ništa ne postoji bez uzroka. To je načelo uzročnosti put, kojim vode svi umski dokazi de spoznajanja Boga. To je načelo most između Boga i stvari, odnosno Boga i bića, koja postoje.

To je načelo tako razumno, da lako uvidi njegovu vrijednost svaki čovjek. Baš zbog toga se dogodilo ove. Glasoviti francuski propovjednik Lakodere (Lacordaire) je propovjedaio 24. siječnja 1855. godine u pariskoj katedrali Notre Dame (Notre Dame). Bilo je svojih slušatelja dokazati, da ima Bog. Najdodužno iznenada prekine svoj govor i uzvikne: »Što je to, ja vama dohašujem, da ima Bog! Vi možete s pravom ustati i baciti me iz svoje sredine. Te su riječi tako djelovale na sabrano sastajanje, da je u sav glas izdavalno govorniku i oduševljeno pjeskalo.

Sv. Pavao govori o poganiima svoja vremena ovako: »Jer što se može doznati o Bogu, očito je u njima. Bog im je objavio, jer što je na Njemu nevidljivo od stvorenja svijeta, razumljivo im je opazio po djelima, i Njegova vječnina sila i Božanstvo, te nemajući izgovora (na nevjerni) (Rim 1, 20).

Uvijek su tako unovali ljudi: da svake stvari treba poslati uzrok njezinu postojanju. Kad vidiš na pr. uru na stijeni, onda su tri stvari, koje dokazuju, da im je načelo uzrok. Prvo je, što ura postoji, drugo je, što ide, treće je red, po kome ura naravnim i siročim načinom postojati dijelovi.

Polupno je i sigurno svahomu jasno, da je bilo vrijeme, kad te ure, o kojoj govornimo, nije bilo. Ne samo to, nego smatramo, da upoće nije bilo nikakove ure prije Petra Iste, koji je godine 1510. izumio prvu uru. Prije toga svijet upoće nije poznavao ure. Zadržimo se sada samo kod ure, a ono, što o njoj govornimo, vrijedi za svako stvorenje.

Prema gore rečenomu ura dakle nije vječna, jer je bilo vrijeme, kad je nije bilo. Ako pak nije vječna, onda je samo nešto moglo: ili se ura sama naravnim, ili je slučajno postala, ili im je morao netko načiniti, koji je to znao i mogao. Sama se nije načela, jer bi morala prije biti, nego li je bila, a to ne mislimo. Slučajno nije nastala, jer bi to značilo, da su njezini pojedini dijelovi jednoga hipera dana od nekoga dadržali i tako se složili, da je ura nastala. Za slučaj je rekao pruski kršćanin Friderik L. da je slučaj kao nepremisljivo. I besvjerne je Volter rekao: »Slučaj je prazna riječ, koja ima svoj favor u duhom neznanju, u kome uvjete svijeta, izad si nešto ne zna pratinući.« I Darwin je rekao: »Ja bih samo kazati, da me upravo to silb, da prizna Bog, jer si ne mogu mložiti, kako bi taj vrljanstvovaj i ljudski svijet mogao slučajno nastati« (Glasnik v. g. 1873.). Ako dakle ura nije vječna, ni sama se proizvela, ni slučajno nastala, onda ju je netko morao stvoriti.

Ono, što vrijedi za uru, vrijedi za svaku stvar na svijetu, vrijedi za cijelo svijet, jer je on nastavljen od prethodnih i pojedinih stvari (bića). Sve su ona bezvremena ograničenom vremenom, prostoru i promjeni. Svakomu se broje, kao što i cijelom svijetu, minute, ure, dan, godine. Dakle čisto je sigurno kanak. Zato i kaže glasoviti prirodoslovac Helmholtz: »Uvidim samo nešto temeljni naravni zakon, koji neizmisljivo obara sve predpostavke o vječnosti svijeta. Svesu svijetku misle prešeti kanak za svakim danom, koga pak, na sreću, nitko ne može ocašičiti.

Krivovjeri Novacijani su ušli, da za grijeh, koji su učinjeni nakon krštenja, nema oproštenja. Protestanti uče, da je za oproštenje grijeha dosta sama vjera bez sakramenta Pokore. Katolička Crkva uči, da se svi grijesi, učinjeni nakon krštenja, mogu oprastati, ali samo u Sakramentu Pokore. Crkva s jedne strane ima vlast oprostiti sve grijeha učinjene nakon krštenja, a grešnici s druge strane, dok god su živi, imaju mogućnost za grijeha se pokajati i dobiti očišćenje.

Cinjenica je, da je ljudska narav nakon istočnoga grijeha oslabljena i više sklona na zlo nego na dobro. Može se dogoditi i to, da čovjek nakon krštenja padne u teške grijeha i dugo vremena živi u teškim grijesima na duši. Prema tome je uz opću slabost ljudske naravi čovjek pogoršao svoj duhovni položaj i vlastitim osobnim zločinima. Unatoč toga u čovjeku postoji sposobnost spoznati istinu, težiti za dobrom i oduravati zlo. Radi toga dok god je čovjek živ, postoji sposobnost očajati zlo i obratiti se k Bogu. U tom smislu je govornik već i prorok Izaija: »Inko su grijesi vaši svaki kao crni, postat će bijeli kao vuna« (Iz 1, 18). A Priče Salomonove naplašuju: »Ljubav pkrivava sve prestupke« (Prlč. 10, 12). Dosljedno tome nikada nije uzalud naša molitva u Očenaš: »Očupiti nam (Bože) duge naše«.

Međutim, ima jedno mjesto u svetom Evanđelju, koje i umnim begovoljima zadaje potkoćenu. Ono glasi: »Svaki grijeh i psokva oprostit će se ljudima, ali psokva na Duha Svetoga ne će se oprastiti. I ako tko kaže riječ na Sina Svetojici, oprostit će mu se, ali tko reče: Duha Svetoga ne će mu se oprastiti ni na ovom svijetu ni na drugom« (Mt. 12, 31-32). Kakav je to grijeh protiv Duha Svetoga, koji se ne će oprastiti ni na ovom ni na drugom svijetu?

Čovjek grijehi protiv Duha Svetoga, kad je tako opak i tako tvrd prema istini, da oćta vrbunaravnoga djela što im Duh Sveti izvodi i potvrdu vjere i za oććenje grešnika, pripluče davlu

Svako je biće ograničeno prostoru. Oćenati su najine izmjeriti veličinu zemlje, sunca, zvijezda i njihove udaljenosti. Broje zvijezda. Izračunavaju njema ribaradi i t. d. Ako se mesu mjeriti dijelovi, može se i cijelom, jer kakovi su dijelovi, takova je i cijelina T. I ograničena, promjenljiva, nije vječna.

Kršćanske su bića, od ljudi svjet sastoji, promjenljiva. Bija ferzade, pravdale, rudi, rade, uvne i ugne, životinja, od rodi, raste i ugine. Taku čovjek. Tako i ura se na svijetu. Pa i sama zemlja. Veliki učenjak Kivie (Cuvier) veli: »Geografija je dokazala, da je površina naše zemlje nastala uslijed velikih i naglih promjena, koje nisu starije od 5 do 6000 godina«. Glasoviti orijentaloslovac Liebig kaže: »Na svijetu je bila nekada toliko topla, da je na njoj bilo nemoguće svako organsko življenje (biljke, životinje, ljudi). To dokazuje, da je svaki organski život na zemlji imao svoje početke« Paleontologija, koja proučava nastale zemlje, dokazuje, da je čovjek načelade bilo na zemlji. Svjet se neprestano mijljava, zato ne može biti vječan.

Kaže se, da se svako biće mijenja u drugo biće, ali da ne nestaje. Iste. Sve su ta bića samo prijelazna, danes jatu, sutra ih nema. Zato su naravnim od drugoga. Nemaju dostojnog redova u sebi, nego u drugom. Jedno čvbi o drugom. Na taj eljen nije se može biti bezvremeno u zraku. On zahtijeva konstantnu ovisnost o nećemu, što je u sebi nepromjenljivo, vječno, nužno, nematljivo, beskonačno pitupna i ima ractog svoga roćenjanja u sebi. To biće zovemo Bog.

Kao što nas ura uči, da ju je nešto morao načiniti, tako nas isto uči i cijelom, promjenljivo i ograničeno svijet, da ima svoga Stvoritelja. Zato je lijebo rekao Volter: »Svijet mi budi, da ne mogu misliti nik d, da postoji ura, a ne postoji urak«

mjesto Boga. Kad dakle čovjek oćta i jasna djela Boža svijetno i zločinjerno pripisuje davlu samo da ne mora priznati istinu, tada grijehi teškim grijehom, koji se zove grijeh protiv Duha Svetoga. Takav su grijehi načiniti ferizaje, kad su zlobno tvrdili, da Isus pomučo Belzebuba, kneza davoljskoga, izgoni davle iz ljudi. Sveakom je, tko je kadar adavno misliti, odmah na prvi pogled jasno, da davao ne će izgoniti davle iz ljudi, nego će ih još pomoći davlu, kad je Isus izgonio davle iz ljudi, činio je to danom božanskom moću, a ne pomučo Belzebuba, kneza davoljskoga. Izgon, dakle, davla iz ljudi, što je oćto neprocjenjivo dar Bože dobrote, pripisati davlu, to je taj strašni grijeh protiv Duha Svetoga. Kad bi netko držao Isusa samo čovjekom zbog toga, što ima slabost ljudskoga tijela, to bi dakako bila zabuda i grijeh, ali se taj grijeh ipak oprasta, jer su povod temu grijeha slabost ljudskoga tijela. Ali kad netko jasno vidi nadnaravno Bože djelovanje, pa tvrdokomo zalvara Isusa u davlu, tad se taj grijeh tako teško oprasta, kao da se upoće ne oprasta.

Grijeh protiv Duha Svetoga je daleko težji od drugih grijeha i radi toga se teže oprasta nego drugi grijehi, ali se ipak oprasta. Dok se drugi grijehi razmišle lako oprastaju, ovaj se oprasta teže, pa se čini prema drugom grijesima kao da je neoprostiv. Takav je način izračunavanja Svetoga Pisma i na drugim mjestima. Gospod Bog veli preko Oze (Oz 6, 6). Najprije veli: »Krst ne posla među ka krštim, nego da propovjednik prije mi valja propovjedati Evanđelje, a onda će krštim. Ili, preda mi je dužnost propovjedati Evanđelje, nego krštim. Tako i ovdje: svi se prijeti lako oprastaju, ali grijeh protiv Duha Svetoga, jer je posebno tezak, teže se i oprasta, i zato se čini kao da je neoprostiv.

Sakrament Pokore ili svetu ispovijed nedomegljava savršeno pokajanje. Kad nema svećenika, da se grešnik ispovijedi, grijesi mu se oprastaju, makar i »bi bi i sami« savršenom pokajanjem, u kom je uključena duša ispovijedi se, čim prije to bude moguće. Kad nema svećenika, a čovjek bi se htio riješiti teškoga grijeha, tada je produbi savršeno pokajanje, ovako: »Kajanje se, dragi Bože, za sve grijeha svega svoga života, što sam njima uvrijedio Tebi, najveće dobro«. Grijesi su mu

oprošteni, ali pod uvjetom, da ih ispovijedi, čim mu se pruži prilika. Ako bi čovjek nakon savršenoga pokajanja bez ispovijedi umro, savršeni pokajanjez bi mu grijesi bili oprošteni, kao da se ispovijedio.

Mali ih lakih grijesi se lako i na mnogoga račun oprastaju. Dok je čovjek u pscavcujućoj mlosti, svako kajanje za lake grijeha i svaka molitva, u kojoj je izražen poklon Boga, ili šivanje svetim stvarima, ili molitva za oproštenje, oprasta lake grijeha. Krštenje u biagoslovljenom vodom, udaranje u prsa, primanje svećenikova biagoslova, molitva Očenaš, ispovijedom se Bogu svemogućemu, pogled na raspeće... sve su to sredstva za oproštenje lakih grijeha i izvan Sakramenta Pokore.

Nema grijeha, od koga se ne bi moglo dobiti oproštenje, ako se čovjek za ih iskreno kajae. Kad se pak ima pred očima lakoća, kojim se dobiva oproštenje grijeha, onda je uistinu znak skrajnje vjere, ako netko umre u teškom grijehu i dušu zauvijek izgubi.

Molitva za uskršnjuće

Gospodine, Ti, koji si uskrasio umrlag mladića u Najmu, molim Te, uskrisi i mladića srca, u kojima nema Tvoje ljubavi.

Ti veliki Čudotvorče, koji otore sure sirota i smrt pretvarao u život, pomoci svakoj našoj nevolji, koja traži Tvoje mišljenje. Smrt je strah i bol, eko nema vjere u život i vrbunradu. Nastajanje je strašno čovjeku, koji nije Tebe upoznao.

Gospodine, na Tvoju riječ mići se bave, nemoćni jačaju, bolesni ozdravljaju. Na putu do mnogo je stradanja, koje treba podnijeti, ali na Tvojem suncu prolaze sjene i povlače se tmine. Ti zapovjedaš svojim silama svijeta i zlo se pokravlja Tvoju dobroću.

Molimo Te, uskrisi nas u teškome času, kada navre bol i kada nam ništa ne može vratiti ni jedan protekli dan, ni jedan sat, ni jedan jedin, kao životna. Osvijetli svojim neprolaznim sjajem tmađu, u kojoj se gubi ljudski pogled, kada ga zastru sjaom umiranja. Povedi nas u beskrajno krhivajuće mira, u koji si ušao, kada se zvršilo Tvoje poslanstvo u ovom svijetu. Daruj nam život, u kojem će ljubav vladati. Život, u kojem će Tvoje mišljenje otkriti se im očima Tvoje veličnosti i Tvoje potpu.

BRIJANJE U NEDJELJU

U engleskom gradu Bathu živio je brijer William Kind. Imao je mnogo mučenjara, a posla najviše nedjeljom, tako da gotovo nikada nije mogao dospjeti na svoju mislu. Jednom je slučajno pomislio i o svjetlanju nedjelje i tada čvbo oćuđi, da će nedjeljom držiti brijenstvo uvijek zadrževano. Postedica toga bila je da je izgubio muženje i s svim otvornak. Mjeko je napustiti mesto Kinda ier mu jeftin podzemni stan i opet ovdje brijenstvo.

Jedne subote uzeše stupa unutra nekih stranac i htjede se obraditi. Ali brijer nije mogao ni da zapali svjetlo, jer nije imao novca, da kupa petroleja. Svijetla zaštedno upala, zato mu tako silno ide i kolike su mu obilježje pribe. Kad je saznao, da se brijer zove William Kind i da je redom iz Kingstona, upita: »Da li je val oćto imao je kojeg brata?« — »Da, oćužo je u Indiju, i ondada nita ne znamo o njemu.« — »Dodite sad odmah na stranac na poštu. Tamo se nalazi neki stranac, s kojim sam do sada putovao. On se izdaje za Williama Kinda, da bi baštino veliki imetak, koji je vaš stric ostavio vama.«

Nije potrajalo dugo, i vratila je bio raskinjan. Već nakon nekoliko tjedana siromahni brijer je postao bogataš. Kasnije je uvijek bio zato Bogu za-

hvaljan i do smrti je vjerno vršio svoje kršćanske dužnosti.

Takvih primjera ima mnogo, i svi oni pokazuju, da poseban biagoslov Boži prati sveokupanje nedjelje. Ako netko zbog toga nekome vrijeme i šteta trpi, nekome ipak ne izgubi oćim srčanosti. Bog će mu već sve obilno naplatiti.

SVEĆENIK I SUNCE

(Nastavlja se s 1 strane)

diferencij, kaža se onda brzo opor i mrljeat. Kol to li onda vike i galame, baite i zahtajni na sve. Takvi su svi! Pretom se pokazuje i na nevinoga svećenika i govori: »I ovaj je onakav!«

Ta je pojava dobar znak. Od sunca se oćkuje, da divno sjaje, a od svećenika se oćkuje, da bude iznad običnih ljudi, da bude »svijetlo svijeta«.

Molimo Boga, da svećenici uvijek i svugdje budu takovi. Neka svećenikovo sunce bude uvijek bez mrlje! Neka svećenikovo sunce i dalje prosvijetljuje i grijeh neumrle ljudske duše!

(Prev. iz esperantskog lista »V.V.V.«)

PIESACI HODOČASNICI. Na dan 23. Kolovoza stiglo je u Rim 26 pjesaka hodočasnika iz raznih katoličkih zemalja.

Ne kušaj Gospoda

Sv. Katarina Denovska

XV. NEDELJA PO DUHOVIMA

10. IX. 1959.

Sv. Ewangelje XV. nedjelje po Duhovima pripovijeda nam, kako je Isus uskrisio nima jednaka udovice iz Naama. Ovo čudno djelo, kojim je Isus pokrao svoju vlast nad životom i smrću, napravilo je za pravnike mnogiće duboko utisak tako, da svi njegovi Bog govoreći, ustade u velikom miru među nama i Bog je pohodio svoj narod. Isus nije čudo čudosa da se njima razumeo poput kakog faktira ili čarobnjaka. Isus čim; čudosa samo onda, kada reka nagraditi nepokolebljivu vjeru molitelja: — »Vjera ti je tvoja pomoć! — ili kada treba pružiti pomoć i utjehu bljedinim i nevoljnim. » I kad je vien Gospod, sašali Mu se onaj: — Isus dakle čini čudosa, da pomogne ljudima. U prvom redi duhovno, a onda i tjelesno. Radi toga redovito naređuje, da se u omenjanim Njegovim čudesnim djelima ne pripovijeda. Isus je namre vrlo dobro znao, da čudosa mogu ojačati vjeru onoga, koji vjeruje. I da se čudosa vrlo često može probuditi vjeru kod onih, koji ne čuju vjerovati propovjedanoj riječi. » Kako ne slušaju Mojsiju i proroke, ne će vjerovati niti da kod ustašeg » mrtvih. » Koga ne može privesti Kristu čudosa ljepota i uzvišenost Njegove nauke, toga ne će privesti Kristu ni najveća čudosa.

Rođena je u Denovu u Italiji g. 1441. Njezin otac Jakob Fleschi bio je napuljski poštjak. Od te obitelji potječu i pape Inocent IV. i Hadrijan V. Katarina je bila bić rođena, ali je njenu priču, jer je imala tek 13 godina. Žog toga je bila žalosa, ali se sažaljeva i rekla: »Ova mi kušnja šalje sam Bog. Njemu potpuno prepuštam brigu za svoju osobu. Neka me On vodi ka mojem cilju putevima. Koga Njegova mudrost smatra najboljima. » Ovi su putevi bili bolji. Odsada je gledala Božju odredbu u svemu, štogod joj se u životu dogodilo.

Po smrti njezina oca njezin ju je štitnik protiv vjere udio, ali je to me pokorila. Njezin muž je bio grub, nezilan i raskalašen. Od njega je pretrpjela mnoge uvrede, poniženja i boli. Kad je tako provela oko šest godina u kući i u tuzi, Bog joj je jednom rasvijelilo um i probu srec žarom svoje ljubavi. Ušla u obline svetosti i čednosti. U to je mogude, da me s tolikom ljubavlju pozivaš ka sebi? Ulazu sa joj se i Gospodin s krišom, sav obličen krvlju i rekao: »Gle, moja kćeri, sva je ova krv prolivena na Kalvariji iz ljubavi prema tebi za tvoje grijeh«. Od žalosti ona povkca: »O ljubavi nikada više me ne grješiti, nikada više. Učela je vjenu ispuvde i od sada se pričevala svaki dan.

Naprotano je otkalivala svoje grijehi, premda nikada nije učnila smrt-noga grijeha, i činila je tešku pokoru. Kroz 23 korizme i adventa nije uzimala nikakve hrane. O obilo se vježbala u teme, da se u svemu odreče svoje vladavine volje. Tako je došla do zavjerenoga stupnja sve ranvrdnosti prema svom. Temeljno pravilo života bio joj je naziv: »Budi volja Tvoja!«

Posljednjih deset godina trpela je velike tjelesne i duhovne boli. Umrla je u prve sate 15. rujna 1510. s riječima: »Oče, u tebe Tvoje predstaviš desu 18 mjeseci iz smrti bila je proglašena blaženom. Svetom ju je svečano proglašio papa Klement XII. dana 16. lipnja 1737. Nježno se sveto tjele čuice u sklašenom lijevu u kapeli bolnice u Denovu. Njezin se blagdan slavi 15. rujna.

Mir duša

Sva se posvetila djelima milosida prema siromasima i bolesnicima. Njih je dvorila kao zadnja službenica, a s ljubavlju kao da to čini senam Spasitelju. Svojim je suzama krmila i obraćenje svojca muža. On je usao u

trči red sv. Franje i konačno umro pomiren s Bogom. Po snimci muža povjeriti su joj upravu bolnice u Denovu. Svoju je službu vršila s revnošću bez granica. Jednom je u zanatu poljubila jednu trećordicu na umoru, koja je na njen rasgovor pokušavala izgovoriti ime Isus, i od nje dobla lugu. Na zašćenje svih sv. Katarina je ozdravila.

Na nalog duhovnog vođe napisala je dvije knjige: »O Čistosti« i »Razgovora između duše i Boga«. U Razgovorima opisuje svoju vladaviju duhovno, borbu između duše i mišlji. U Ove knjige dokazuje, da je imala od Boga uliveno znanje. Kad je govorila o Bogu i o Čistosti, lice joj je sjelo kao u keruba. Susaoš su imali utisak kao da im Andeo otkriva Božja otaštava.

Posljednjih deset godina trpela je velike tjelesne i duhovne boli. Umrla je u prve sate 15. rujna 1510. s riječima: »Oče, u tebe Tvoje predstaviš desu 18 mjeseci iz smrti bila je proglašena blaženom. Svetom ju je svečano proglašio papa Klement XII. dana 16. lipnja 1737. Nježno se sveto tjele čuice u sklašenom lijevu u kapeli bolnice u Denovu. Njezin se blagdan slavi 15. rujna.

Opis i pojedinačne neretke, koje prate ljudski život, zavode mnoge u napašt, da posumnaju u Boga i Njegovu Providenciju. Mnogo puta čujemo govornike: »Kad bi Bog postojao, ja ne bih morao ovdje trpjeti.« Ovakvi bi htjeli da za Bog vaju po njihovim utjecajima i željama i da svoju svibanjavnu moć upotrebljavaju prema njihovim hitnostima. Bog se nadutim ne služi čudesima svakog dana. U nacrtu Boga Providencija čudosa su izvanredni događaji, kojima se Sveumogući služi samo u izvanrednim prilikama. Po redovito tom stvarni sudbina je pojedinačno isto kao i povijest tih covjekova predana stolecima izoboru covjeka. Covjek je gospodar svoje sudbine, povijest piše njegove slobodne odluke. Medutim, posljedica slobode je odgovornost. Covjek može slobodno odabrati pravac svoga putovanja kroz život, ali u njegovim snagama ne stoji mogućnost, da mijenja namutni zakon, po kojem, kako kaže sv. Pavlo u danjnoj poslanici: Tko gje za svoje tijelo, taj je tjelo će žiti propast, a tko sje za duh, od duha će žiti život vječni. Njiskava posobna i izvanredna čudosa nisu potrebna, da bi covjek ostvario preporod svoje duše, da bi našla Kristove nauke i Kristova čudosa postala jedinim putokazom nas ga rada i djelovanja, da bi ljubav Kristova zavladala ljudskim odnosima. Za ostvarenje svoga svoga života, za svoje čudo, veće od čuda stvaranja, svijeta čudo, treba. Sin Božji se utjelovio i postao covjekom te na smratnom drvu Križu

Uzvišenje sv. Križa

Uspomenu na Križ Isusov slavi Crkva na dvije svetkovine: 3. svibnja sjeća se na njegovo Nasaženje, 14. rujna na njegovo Uzvišenje. Konstantin Veliki je ostrodo, da se na mjestu, na koje je Isus prob, sazvodi crkva. Nad grobnom Gospodinu vjenu bili su nezabotke sagradili hranu u čast Veneri, pa je trebalo najpreje taj hran srušiti, da se dode do mjesta, gdje je ležalo Gospodinovo mrtvo tjele. Kod kopanja našena su tri križa pa se nije znalo, da kojemu je bio razapet Isus, a na kojima, ona dva razapobnika. Blakup Jerusalemski odredi, da se tim križevima dotakne tjele nego teško boleznice žene. Kad se dotakloše s jednim, pa s drugim, nije ozdravila, kad se dotakloše s trećim, smješa se postade bolavija. Pokraj Križa našena su i tri čavlika, a kojima je Gospodin bio pribijen za Križ. Mati Konstantinova Jelena, koja je u to vrijeme boravila kod hodočašćana u Jerusalemu, poslala je jedan dio Križa i čavlika u Carigrad, drugi zajedno s napisom, koji je bio na Križu, Papi u Rim, a treći je dio pohranio u Jerusalemu. Konstantin je kamajje poslao Papi i jedan od ona

tri čavlika, koja mu je poslala mati. U sedmom stoljeću pobijedio je perzijski kralj Kosru II. Grke i zauzeo je Jerusalemu. Vraćajući se kući, ponio je sa sobom onaj dio Križa, koji je bio pohranjen u Jerusalemu, ali ga je morao otac poražen u bitnji. Taj dio Križa bio iznova vraćen u Jerusalemu. Na spomen, što je pronađen Isusov Križ, slavi se 3. svibnja svetkovina Nasaženja, a na uspomenu, da je dio Križa, koji je bio u Jerusalemu, natrag kamio vraćen i Baroka izložen na hlađu svetkovina Uzvišenja svetoga Križa 14. rujna. U crkvi u Rimu, koja dolazi pod imenom Crkva svetoga groba u Jerusalemu, čuva se onaj dio Križa, koga je dobio Papa na dar od Konstantina te jedan dio napisao na Križu i jedan čavno. Križani se ne sjećaju na Križ Gospodinog samo na dva dana, jer je uško povezan sa životom Crkve i njenim članova. Neznamo Križ negde i svi drugi sakramenti dijele se uz znak Križa, mrtvome se sklapanja ruke i u njih mu se meče križ, mi prašimo na

groblje mrtvog křćanina predvođeni križem, mrtvom se na grobu usaduje križ kao simbol (znak) vjere, koju je upovijedao u životu i rastajemo se s mrtvim uz molbu, da bi ga križ Križ svu u život vječni. Križ je najvažnija stvar, obnavljanje krvne žilice na križu, središte je novozavjetnog bogoslužja. Na tornju naših crkava diže se križ, križeva susrećemo na putevima i raskršćima, križ visi u našim sobana, pravi křćanin ne započinje dana, da se ne prekriži, prije svakog važnog posla se križa, ide na polinak moliti, da bi ga Gospodin križ čuvao u noći od zla. Na Veliki Petak izlaze Crkva križ na klanjanje i pozivlje nas da dodemo i da mu se poklonimo. U predslavlju Križa hvalimo nebeskom Ocu, što je postavio spagevine ljudskog rda na drvo križa, odakle je niknula smrt, da uskrešne život i da onaj koji je pobijedio na drvetu, bude na drvetu pobijedon po Isakratu našemu Gospodinu. Križ je nesamo znak naše vjere nego i jainstvo i znak našeg uskraćenja i vječnog života. Križ je, kako govori Zlatko, naša je naša naša u pjesmi: »Častimo te, križu, svete govornice! Uspomenu, Njegove muke, svim, koji k tebi dižu ruke, vječni život pripraviti. Kaže se, da su ljubav i bol nerazdruživo sjediniče, te da bol praži ljubav

Sv. Miza pečina evakve: Prikloni Gospodine, svoje ubi i usliš me. Spasi sluhu svojega, Boze mi, koji se uzda u Te. Smilaj mi se, Gospodine, jer je Te, bi vjerenje člo dana. Evakve: duša sluge tvoje, Boze, jer je Tebi, Gospodine, pođem dušu svoju. U Poslanje (Gal. 2:25-28. 6:1-10) učini sv. Pavlo, kako treba da se vladano jedan prema drugomu i počne nas da čuimo dobro. »Križu! Ako živimo po duhu i hodamo po čuhalu Ne žudimo za našom slavom, to ispravimo jedan drugomu i vladamo jedan drugomu. Braću! Ako covjek i upadne u kakav pretekup, vi koji ste duhovni, takova krestolje počite paziti na sebe, da ne budete i u kušan. Podnostite breme jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Križa. Stov jer ako tko misli, da je nešto, a nije ništa, vara samoga sebe. Svakoga neka ispuje svoja djela, pa će samo tako ispuje slavu u sebi, a ne u drugomu, jer će se naski: vnosti svoje breme. Koji je poučavan u nauči, onomu, koji ja je poučavao, neka dađne od svojih dobara. Ne vajuje te, Bog se ne da ismjenjivati. Sto ko postaje, ono će i želi, jer tko sje za svoje tjele, želi će po djelu raspadijivost, a tko sje za duhu želi će po duhu vječni život. Ne ustajmo čineći dobro, jer tko ne klonemo, želi čemo u svoje vrijeme. Dakle dok imamo vremena, činimo dobro svima, a navisje dočestima u vjeri!«

Sv. Ewangelje (Luka 7:11-16) pripovijeda, kako je Isus oživio čuivog mladića iz Naama. U ono vrijeme kao je Isus u gradu Naama, a u selu sa njim njegovi učeni i mnogo naroda. Kad se približio gradskim vratima, iznosili su mrtva jedinca u maku, koji je bila udovca. A izlazio je iz grada s njim mnogo naroda. Kad je ušleda Gospodinu, sađali mu se i reče: »Ne plešti! I pripravi dođete se nositi, a nosioći sliđete. Tada on reče: Kadću, ustanite, ustani i onaj, koji je bio mrtav, i počeo govoreći, a on ga dade njegovoj majci. I sve ozube strah, i hvallili su Boga govoreći: Ustao je među nama velik prorok i Bog je pohodio svoj narod.«

Posuka: Jest, Isus je veliki prorok, svećenik i kralj. Kao prorok uči nas svoju nauku i sve do po njoj put istine i čistoće. Kao svećenik presvetuje nas po sv. Sakramentima, da postajemo bližni Bogu, te ga već ovde na zemlji djelomice uživamo u svome sreću, a kao kralj upravljao po sv. Križu našim dušama. Ne to još nije dosta. Pravio veli sv. Ewangelje: Sam Bog je pohodio narod svoj: us je i Log, koji je bio, dok je hodao po zemlji, tko se On Bog i danas. Svrha mu je, da nas preko presv. Euharistije digno do svoga Eođanstva, te nas u neku ruku pretvori u Sebe, a poslje smrti da nas primi k Sebi u ljepi raj. Predavimo se Njemu kao svomu vodi, propu i Bogu, i živimo po Njegovoj volji!

(Nasaženak na 4 strani)

